

IN MEDIAS RES:

FML TWO

Caroline

'Hallo! Hoort iemand mij? Wij zitten hier opgesloten!' Will streek uit frustratie met zijn vingers door zijn blonde haren. 'Hallo!' Hij bonkte opnieuw met zijn vuist op de deur.

'Geef het nu maar op, iedereen is buiten in de feesttent. Dat weet je toch?' Hoe kreeg ik het voor elkaar om hier met Will opgesloten te zitten? Hóé dan? Waar heb ik dit aan verdiend?

Hij draaide zich om en keek me boos aan. 'Ik probeer tenminste iets te doen.' Hij pakte zijn telefoon uit zijn broekzak en zag dat hij geen bereik had. *'Fuck my life!'*

Ik mompelde ook: *'Fuck "my" life* en met extra nadruk op *"my"*. Ik schudde mijn hoofd. 'Het laatste wat ik had verwacht, was om hier opgesloten te zitten met jou.' Ik slaakte een diepe zucht en ging op de koude vloer zitten. Ik keek ook op mijn telefoon. 'Ook geen bereik.' Er was altijd bereik hier, maar waarom juist deze avond niet? Hóé dan?

'Het is al halftien.'

'No shit, Sherlock.' Ik probeerde een bericht te sturen en keek geconcentreerd naar mijn telefoon. Ik wilde zijn ogen niet meer zien. Die zouden me te veel afleiden. Waarom voel ik nog steeds zó veel voor hem? Houd eens op, Caroline. Hij is samen met Birgit. Stop! Hij is samen met iemand anders. Hij is niet van jou. Het afsluiten, weet je wel. Je hebt het daarnet helemaal goed beredeneerd. Houd je sterk!

'Ik probeer tenminste iets.' Hij keek me nog steeds boos aan.

Ik slaakte nogmaals een diepe zucht en ontweek zijn ogen. Ik wilde hem niet zien. Waarom was ik hier? Waarom? En waarom was hij nog steeds zo boos op mij?

'Wát... jij denkt zeker dat het mijn schuld is?'

'Ik heb niks gezegd.' Ik keek naar mijn nagels.

'Jij hoeft niks te zeggen. Ik weet hoe jij denkt. Jij hebt immers nooit iemand nodig, toch?'

Ik zweeg en staarde voor me uit. Ik herinnerde me de laatste woorden die ik door de telefoon tegen hem geschreeuwd had. '*Whatever*. Het heeft geen zin om te blijven roepen. Ze horen ons toch niet. Het beste is dat we rustig blijven zitten en wachten. Voordat je het weet, ben je weer van me af.' Ik wees naar de andere kant van de kelder. 'Jij kunt daar zitten.'

Hij bleef me doordringend aanstaren en zei niets.

Waarom keek hij zo naar me. Het hielp niet dat hij nog steeds zo knap was. Zijn gezicht was zo vertrouwd. Hij was ook een stuk breder in zijn schouders geworden. Houd op, Caroline! Hij is samen met iemand anders. En die iemand is een vervelende *überwitch*. Een pestkop.

Will draaide zich abrupt om en bonkte nogmaals hard op de deur. Na een tijdje gaf hij het eindelijk op.

'Ben je bang, dat je designerbroek vies wordt, Richie Rich? Of is op de grond zitten te min voor jou? Er is hier helaas geen speciale stoel, dus je moet het doen met de harde vloer, zoals wij, plebejers.'

Hij keek me over zijn schouder nijdig aan.

Ik trok mijn wenkbrauwen op en keek hem op mijn beurt uitdagend aan. 'Wat? Heb ik ongelijk of niet?'

'Jij weet helemaal niks van mij.'

'*Right*.'

Hij liep woedend op me af en keek me minachtend aan.

Ik stond op, klopte wat stof van mijn zomerjurk en keek hem recht in de ogen. 'Wat?' Waar was ik in hemelsnaam mee bezig? Waarom kon ik mijn mond niet houden? Niets zeggen. Waarom voelde ik me zo opgefokt?

Hij keek me in mijn ogen en keek naar mijn mond. Hij stond zo dichtbij me.

Herinneringen aan deze kelder, die ik door de jaren heen nachtenlang had gekoesterd, kwamen uit het niets op. Hoe wij hier samen waren. Wat ik voelde. Hoe hij aanvoelde. Hoe hij in mij voelde. Het was zo intens en fijn. We konden niet genoeg van elkaar krijgen. Ik voelde mezelf nat worden. Shit!

Hij bleef me intens aanstaren.

Waarom keek hij mij zo aan? Waar zat hij aan te denken? Zijn lippen waren zo dichtbij. Hij zou toch niet ook? Nee, houd op, Caroline. Niet aan denken. Mijn bloed raasde door me heen en ik voelde dat ik opgewonden werd. Ik keek naar zijn mond en deed mijn ogen dicht. Ik verlangde naar hem. Stop, Caroline! Hij is van iemand anders. Hij is iemand die ik niet meer ken. 'Blijf alsjeblieft ten minste vijf meter van mij vandaan!' Ik duwde hem weg en mijn hand tintelde door het contact. 'En kijk me niet zo aan...'

Hij zette een stap naar achteren en probeerde mijn blik te vangen. 'Hoe kijk ik naar jou?'

'Dat weet je best. William Zacharias van Otterloo.'

Gefrustreerd liep hij naar de andere kant van de kelder en ging op de harde vloer zitten. Hij keek nogmaals vluchtig naar me en staarde daarna naar zijn gebalde vuisten. 'Je weet dat ik daar niks aan kan doen.'

'Houd je mond. Ik wil hier niks over horen.' Het laatste wat ik wilde horen, was wat hij eventueel voor mij zou voelen. Ik wilde niet horen dat hij mij haatte. Hoe hij wéér voor Birgit koos. Ik wilde niet nog eens dat gevoel van afwijzing ervaren. Hij was hier samen met zijn vriendin. Wat nou als straks niemand ons vindt? Hoelang kan ik zijn indringende blik ontwijken? Ik pakte mijn telefoon weer en keek of er eindelijk bereik was. 'Het enige wat ik wil, is dat deze avond snel voorbij is, zodat ik jou niet meer hoeft te zien.'

Hij zweeg en keek nogmaals op zijn telefoon. '*Fuck my life.*'

'Hear... hear...' Ik ging weer op de vloer zitten en deed mijn ogen dicht. '*Fuck my life too.*'